

Sympathi for Tanken. Derimod hørte jeg med stor Tilfredsstillelse den høitærede Con- seilspræsident baade igaar og nu igjen idag udtale Glæde over eller ialtfald den Bero- ligelse og Trøst, han sølte ved Tanken om, at nu lod ogsaa Folkethinget Fæstningerne falde — jeg underforstod: ligesom Miniiste- riet i 1876 lod Fæstningerne falde. Den Sver, hvormed den høitærede Conseilspræsident forfegtede denne Tanke, var mig et Vidnesbyrd om Alt, hvad den høitærede Conseilspræsident selv har lidt ved de skjæbnevangre Ord, han lod falde i 1876, men sjøndt jeg indrømmer, at den høitærede Conseilspræsident kan trænge til al den Trøst, han kan finde her, forekommer det mig dog, at der er visse Forskjelligheder mellem den høitærede Ministers Stilling og Folkethingets Stilling, som ikke helt kunne overjes. De Fæstninger, som den høitærede Minister lod falde i 1876, vare Ministeriets egne Fæstninger, men de Fæstninger, som Folkethinget lader falde idag, ere ikke Folkethingets egne Fæstninger; det er ogsaa Ministeriets Fæstninger. Det er en Forskjel, som jeg ikke tror, at man med Sjøie kan overje, og ialtfald er jeg overbevist om, at den høitærede Ministers militære Venner her i Salen meget vel ville forstaa den Forskjel, der er imellem, om det er Ens egne Fæst- ninger, der falde, eller om det er Sjendens. Men der er ogsaa en anden Forskjel: de Fæstninger, som den høitærede Conseils- præsident lod falde i 1876, var Ministerens Livs- sag. Nu veed jeg ganske vist ikke saa nøie, hvorledes det staar her i Thinget. Det er jo muligt, at der er ikke saa Venner af Militærvæsenet her — jeg har ikke talt dem — men saa vidt er det dog ikke kommet, at Fæstninger skulde være dette Things Livs- sag, og saa vidt tror jeg ikke, det kommer her i Landet, at Fæstninger og Militarisme skulde blive den almindelige Valgrets Livs- sag og Livret — det tror jeg ikke. Altsaa, der er Forskjelligheder mellem den høitærede Conseilspræsidents Stilling og dette Things Stilling, som noget maa gjøre Slaar i den Trøst, den høitærede Minister ellers kunde finde i, at det nu ogsaa gif galt for Folke- thinget, som det er gaaet galt for ham i 1876. Jeg hørte ogsaa med stor Interesse — sjøndt de forekom mig mindre belærende — disse Udtalelser, som den høitærede Con- seilspræsident fremkom med angaaende Parla- mentarismen. Allerede det, at den høitærede Con- seilspræsident bestjæftiger sig med Parla- mentarismen, studerer dette Spørgsmaal og kommer herved i Folkethinget og fortæller os Resul- tatet af sine Granskninger, forekommer mig interessant. Det viser, hvilken Magt Parla-

mentarismen i Virkeligheden har. Det gaar med den som med Naturen; man kan drive den ud med en Fork, men Hexen kommer dog tilbage. Ganske vist, denne Interesse for Parlamentarismen er selvfølgelig kun theoretisk, praktisk er den ialtfald ikke for den høitærede Conseilspræsidents Vedkom- mende. Han kom til det Resultat, at der ikke i denne Dagsorden for ham er nogen parlamentarisk Grund til at gaa. Derfor den høitærede Conseilspræsident var kommen til det modsatte Resultat, derfor han var kommen til det Resultat, at denne Dagsor- den, naar den blev vedtagen, vilde indeholde den allerbedste parlamentariske Grund for ham til at gaa, saa vide vi jo dog Alle sam- men, at han gaar ikke alligevel; han har isaafald en hel Pøse fuld af antiparlamen- tariske, gode og gyldige Grunde til at blive. Saa viseligt er jo dette Ministerium indret- tet, at naar de parlamentariske Grunde slippe op, saa har det de antiparlamentariske Grunde, saa at det kan aldrig komme til at sidde imellem Stolene; det har stadig Stole at skifte med, og de bære lige godt. Paa den anden Side kan jeg ikke skjønne, at den høitærede Conseilspræsident har videre Grund til at finde en Trøst i, at denne Sag ikke indeholder parlamentariske Grunde for ham til at gaa, thi hvis det var rigtigt, hvis den høitærede Conseilspræsident havde Ret deri, saa kan han jo ikke have glemt, at der er hundrede andre Sager, som indeholde de allerbedste og gyldigste parlamentariske Grunde for ham til at gaa. Men selv den theoretiske Hovedlærdom, som den høitærede Con- seilspræsident gav os, tror jeg ikke er rigtig. Den lod jo paa, at der ikke var noget par- lamentarisk Flertal, eller at det Flertal, der er i denne Sal, ikke var parlamentarisk, fordi vi ikke havde noget positivt Program. Jeg veed ikke, i hvilken parlamentarisk Skole den høitærede Conseilspræsident har lært det. Jeg har aldrig hørt det før. Jeg veed ikke, hvorpaa den høitærede Conseilspræsident kan bygge den løerlige Forestilling, at et Flertal for at være parlamentarisk skulde have et positivt Program i hver enkelt Sag. Hvor- for er det Flertal i dette Thing, der ikke vil bygge Fæstninger, mindre parlamentarisk end et Flertal, der vil bygge Fæstninger? Jeg skjønner ikke Grunden. Jeg tror heller ikke, at det er parlamentariske Betragtninger, der her have ledet den høitærede Conseilspræsident, men jeg tror, at det er et Forhold af meget mere national Bestaffenhed. Det er saa, at der her i Landet hersker en vis Overtro. Naar man i en længere Mærætte har straalet paa den samme Sag, saa stoler man paa, at selv om det kun er et meget lille Mindretal, der